

Βόλος 26 Μαρτίου 2016
 Του Σεραφείμ Αθανασίου
«Αναμνήσεις ενός ε.α.Μοιράρχου, από τις 31 Μαρτίου 1947»
(Αφιέρωμα στο Δωδεκανησιακό Λαό)

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ: Μια μικρή περιγραφή χωρίς να είμαι ιστορικός.

Προσθετικά χρόνια σκλαβιάς που ζαλίζουν το νου είναι αυτά που εδώ αναφέρονται:

1/Κατάληψη από τον μαχαιροβγάλτη «Μεγαλοπρεπή» το έτος 1522 και μέχρι το 1912: (1912-1522= 390 χρόνια Σουλεϊμάν). 2/ Ιταλική Κατοχή από 1912 έως 1945.

(1945-1912= 33 χρόνια σκλαβιάς στο Μουσολίνι, την αλησμόνητη εκείνη φάτσα). Σύνολον δυστυχίας και προσμονής για αναπνοή ελεύθερου αέρα , 423 χρόνια.

Κατά την διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και επειδή οι Ιταλο-Γερμανοί διέλυσαν τον «αρραβώνα» τους, κύριοι και κάτοχοι των νήσων του Δωδεκανησιακού Συμπλέγματος έμειναν μόνο οι Γερμανοί οι οποίοι- και εξ ανάγκης μια που έχαναν το πολεμικό τους παιχνίδι- στις 8 Μαΐου 1945 στο νησί της Σύμης και άνευ όρων, με υπογραφή του Γερμανού

Στρατηγού Wagener, τα Δωδεκάνησα παραδόθηκαν στους συμμάχους μας Άγγλους και στην Ελλάδα, παρουσία Άγγλων Αξιωματικών και του δικού μας Συνταγματάρχου Χριστόδουλου Τσιγάντε, Διοικητού του Ιερού Λόχου, ο οποίος με τις δολιοφθορές του στα Γερμανικά Στρατεύματα κατοχής, συνετέλεσε σε εκείνη την παράδοση.

Ο Γερμανός Στρατηγός τρέμοντας και πελιδνός την ώρα της υπογραφής, είχε αφήσει

το πιστόλι του πάνω στο τραπέζι της-γι' αυτόν-ταπείνωσης, ενώ οι Άγγλοι Αξιωματικοί και ο Τσιγάντε, που καθόντουσαν δίπλα του, έτριβαν τα χέρια τους από τη χαρά της Νίκης. Εκείνο το πιστόλι ο Άγγλος Αξιωματικός ευθύς μετά την υπογραφή και τιμής ένεκεν το έδωσε στο δικό

31 Μαρτίου 1947

Ο Λαός της Δωδεκανήσου με επικεφαλής το Δήμαρχο Ρόδου γονυκλινή και με δάκρυα στα μάτια παρακολουθεί την πρώτη έπαρση της Κυανολεύκου εις τον βωμό της πατρίδος μετά από 630 χρόνια σκλαβιάς

μας Συνταγματάρχη Χριστόδουλο Τσιγάντε και τον Γερμανό Στρατηγό, αφού πρώτα του πρόσφεραν καφέ χωρίς ζάχαρη (έτσι τον ζήτησε), τον αποχαιρέτισαν πολιτισμένα και εγκάρδια.

Αυτά έγιναν στις 8 Μαΐου 1945 στην όμορφη Σύμη και οι φίλοι μας Άγγλοι τα Δώδεκα αστραφτερά διαμάντια «κωλοτριγουρίζοντάς τα» τα κράτησαν μέχρι στις 31 Μαρτίου 1947 που τα παρέδωσαν στην αγαπημένη μας Πατρίδα, την Ελλάδα.

Τη μέρα κείνη στη μεγάλη πλατεία του Δημαρχιακού Μεγάρου της Ρόδου είχε συγκεντρωθεί μια Λαοθάλασσα που από τη χαρά της δεν κρατιόταν και έκανε τρέλες.

Στα γύρω από την Πλατεία Μέγαρο, ιδιαίτερα εκείνο του Δημοτικού θεάτρου, πόδια γερόντων, νέων και μικρών ακόμη παιδιών, κρεμόντουσαν από τις ταράτσες σαν τσαμπιά σταφυλιών, όπως φαίνονται και στην επισυναπτόμενη ιστορική φωτογραφία και περίμεναν το Ωσαννά.

Ας αναφερθώ όμως στην όλη ιστορία:

Με το Αρματαγωγό ΧΙΟΣ από το Σκαρμαμαγκά μεγάλη δύναμη ανδρών, κάπου 600, της Ελληνικής Βασιλικής Χωροφυλακής, το τρίτο 10ήμερο του μηνός Μαρτίου 1947 ταξιδεύοντας, είχαμε κατανεμηθεί στα νησιά της Δωδεκανήσου. Η δύναμη που θα Αστυνόμεινε την νήσο Ρόδο-μεταξύ των οποίων και εγώ- την 29-3-1947 φτάνοντας εκεί και μετά από αλαλαγμούς χαράς υποδοχή μας από χιλιάδες λαού, παρέμεινε φιλοξενούμενη-χωρίς να επιτρέπεται η έξοδό μας στην πόλη- στο κτίριο που αργότερα χρησίμευσε ως Ανωτέρα Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών.

Τις πρωινές ώρες της 31 Μαρτίου 1947, μέρα ευλογημένη, συντεταγμένοι κατεβήκαμε στη μεγάλη πλατεία της παραλιακής Λεωφόρου.

Μας τοποθέτησαν κοντά στην εξέδρα των επισήμων(για να βλέπουμε καλύτερα την όλη γιορτή παράδοσης) ενώ πίσω μας πυκνή μάζα χιλιάδων Λαού είχε γεμίσει την πλατεία και τους γύρω δρόμους.

Εκεί μπροστά στην εξέδρα των επισήμων και σε αναμονή αυτών ανάμεσα στο κόσμο βρισκόταν και ένας σοβαρός κύριος με έντονη προσωπικότητα ανθρώπου τον οποίο εμείς οι εξ Ελλάδος προερχόμενοι νέοι Έλληνες Αστυνομικοί δεν γνωρίζαμε και προσπαθούσαμε να μάθουμε ποιός ήταν και τούτο επειδή ξεχώριζε από τους άλλους με την αγωνία που τον κατείχε στην αναμονή των λοιπών αρμοδίων για να αρχίσει η τελετή της παράδοσης.

Η ώρα της τελετής έφτασε, οι επίσημοι πήραν τις θέσεις τους στο χώρο που αναγραφόταν το όνομά τους και μεταξύ αυτών βρισκόταν και ο Ηρώας μας, ο Συνταγματάρχης Χριστόδουλος Τσιγάντε, που ήταν λίαν συγκινημένος επειδή εκπροσώπευε τον Στρατό, της Ελλάδος Φρουρό, που ξέρει να μάχεται στα πεδία των μαχών θυσιάζοντας και την ίδια του τη Ζωή υπερασπίζοντας Πάτρια εδάφη, θρησκεία και οικογένεια.

Ο Τσιγάντε και μόνο αυτός ως στρατιωτικός και σε εμφανές σημείο της ζώνης του είχε το πιστόλι λάφυρο που ο Άγγλος Αξιωματικός- και τιμής ένεκεν για την Ελλάδα- την 8-5-1945 του είχε δώσει στη Σύμη και που αυτό το πιστόλι προηγούμενα ανήκε στον Γερμανό Στρατηγό Wagener όταν εκείνος δακρυσμένος και ταπεινωμένος για την άνευ όρων παράδοση των στρατευμάτων του, το είχε αφήσει πάνω στο τραπέζι της υπογραφής εκείνης της συμφωνίας.

Στην τελετή ο Διοικητής των Νήσων Άγγλος Ταξίαρχος Πάρκερ με συγκινητικά λόγια παρέδωσε τα νησιά μας στο δικό μας Ναύαρχο Περικλή Ιωαννίδη ο οποίος και εκείνος ήταν συγκινημένος με διαφορετική όμως αιτία. Ο μεν Πάρκερ γιατί θα μας άδειαζε τη γωνιά, ο δε δικός μας Ναύαρχος από τη μεγάλη του χαρά επειδή σε αυτόν έλαχε η τιμή ύστερα από 423 χρόνια σκλαβιάς, να παραλάβει ελεύθερα τα Δώδεκα νησιά μας.

Απέραντη η σιωπή και η κατάνυξη των χιλιάδων Λαού και σε εκείνη την απόλυτη μυσταγωγία και ενώ το ρολόι έδειχνε 12 ακριβώς η σάλπιγγα έδωσε το παράγγελμα της προσοχής για να ανέβη στον ιστό της η Γαλανόλευκη.

Την ώρα εκείνη ακριβώς είδαμε όλοι μας τον άγνωστο σε μας τους αστυνομικούς ΚΥΡΙΟ που βρισκόταν σε απόσταση μπορώ να πω αναπνοής να γονατίζει και να κοιτάζει βουρκωμένος τον ιστό, ενώ ταυτόχρονα ως ένας άνθρωπος εκατοντάδες Λαού ακολουθώντας το παράδειγμα του αγνώστου ΚΥΡΙΟΥ γονάτισε κάνοντας το σταυρό του. Την ώρα εκείνη τραβήχτηκε και η παρούσα εδώ ιστορική φωτογραφία που έχει κάνει το γύρω του κόσμου και που κοσμεί όπως έμαθα και κάποιες αίθουσες του Κοινοβουλίου μας.

Δεν θα ξεχάσω την απόλυτη σιωπή που επικρατούσε και πού όλων μας τα μάτια ήταν στραμμένα προς τον βωμό, στον ιστό του οποίου αργά και σταθερά ανέβαινε το Σύμβολό μας, ενώ κατέβαινε η Αγγλική Σημαία.

Δεν ακουγόταν ψίθυρος και η Γαλανόλευκη προχωρούσε με την ταυτόχρονη κάθοδο του άλλου συμβόλου του οποίου τα δικαιώματα παραμονής του εκεί ψιλά στ' Αγνάντεμα, πριν λίγο και νόμιμα του είχαν αφαιρεθεί.

Σιγά όμως που θα μας άφηναν να φτάσουμε στο τέρμα μας χωρίς δυσκολίες. Φαίνεται πως ο Μεγάλος Αποικιοκράτης Γολιάθ είχε θυμώσει, επειδή ίσως δεν επιθυμούσε την οριστική του κάθοδο και, βοηθούμενος από το ξαφνικό αεράκι, με τις δαγκάνες του άρπαξε τον μικρότερο Δαβίδ, ο οποίος αιώνες αγωνιζόταν για την επανάκτηση των δικαιωμάτων του σε δικούς του γνώριμους χώρους και δεν τον άφηνε να προχωρήσει.

Ο κόσμος γονυπετής αλλά και σε στάση προσοχής είχε παγώσει, σκεπτόμενος πως κάτι κακό θα συνέβαινε.

Θεέ μου, Άγιε Ιωάννη από την κορυφή της Πάτμου, κάνε μια προσευχή για μας. Αρχάγγελε Πανορμίτη της Σύμης που παντού τρέχεις, έλα κοντά μας. Παναγιά και μητέρα του Θεού, εσύ που πολλές φορές έχεις δείξει τη αγάπη σου για μας από εκεί ψηλά στα Κάστρα της Λέρου, Αστυπάλαιας, Καλύμνου και Τσαμπίκας της Ρόδου που βρίσκεσαι και, ως ακοίμητος φρουρός τα γαλανά νερά του Αιγαίου αγναντεύεις, έλα σε παρακαλούμε κοντά μας και βοήθησε το δικό μας Δαβίδ να ελευθερωθεί από αυτές τις δαγκάνες!

Και η Παναγιά από τα Κάστρα όλων των νήσων και την κοντινή στη Ρόδο Κρεμαστή, άκουσε την παράκληση των χιλιάδων Λαού και αμέσως λευτέρωσε το σύμβολό μας, το οποίο περήφανο ανέβηκε στον Ιστό του, αφήνοντάς μας όμως μια πικρία επειδή την επομένη μέρα αυτής της χαράς, πέθανε ο Βασιλιάς της Ελλάδος Γεώργιος ο Β' και μάλιστα για πολλές ώρες δεν το πιστεύαμε επειδή ήταν πρωταπριλιά.

Αλλά Θεέ μου τι ήταν εκείνο που σε λίγο έβλεπαν τα μάτια μας! Η απόλυτη σιωπή που επικρατούσε μέχρι την άνοδο του συμβόλου μας στον Ιστό του, παραχώρησε τη θέση της σε αλαλαγμούς χαράς. Ο κόσμος φώναζε, χόρευε, πήδαγε, έκλαιγε, προσκύναγε το έδαφος. Οι άνθρωποι φιλιόντουσαν μεταξύ τους και ας ήσαν άγνωστοι, ενώ οι κωδωνοκρουσίες, τα σφυρίγματα των πλοίων και μικρότερων πλωτών μέσων, οι τσαμπούνες, τα βιολιά, οι γκάιδες, τα ακορντεόν, οι καραμούζες, τα κλαρίνα και τα παντός τύπου άλλα πνευστά όργανα και όλα μαζί δονούσαν την ατμόσφαιρα, χωρίς αυτή η ατμόσφαιρα να στερείται και από δυνατές εκρήξεις δυναμίτιδας οι οποίες από θάλασσα και τις γύρω της Ρόδου βουνοκορφές ερχόντουσαν στα αυτιά όλων μας!

Η δική μας αστυνομική δύναμη η οποία υπερέβαινε τους 150 άνδρες παρέμεινε στη θέση της και αποσβολωμένη κοίταζε τα όσα γινόντουσαν. Ειλικρινά όλοι μας νοιώσαμε παράξενα και χωρίς υπερβολή είμαστε χαμένοι στο διάστημα. Τρίβαμε τα μάτια μας από όσα βλέπαμε. Παντελώς ξένοι στο χώρο εκείνο βρεθήκαμε ανάμεσα σε σκλάβους αδελφούς μας οι οποίοι μας θεωρούσαν ελευθερωτές και κάποια στιγμή μας περικύκλωσαν, κυριολεκτικά έπεσαν πάνω μας, μας αγκάλιασαν και μας γέμισαν φιλία.

Μας σήκωσαν στους ώμους τους πηγαίνοντάς μας εδώ και κει και μας γύριζαν ξανά στον τόπο από τον οποίο μας είχαν αρπάξει. Κλαίγαμε μαζί τους και ευχαριστούσαμε και εμείς το Θεό που μας αξίωσε να βρεθούμε σε κείνη την αλησμόνητη Εθνική μας γιορτή.

Μαζί με μας συγκινημένοι έκλαιγαν και οι Αξιωματικοί μας και δεν θα ξεχάσω τους Ανωτέρους Αξιωματικούς που ήταν σχεδόν δίπλα μου: Σιντ/ρχης Χαρίλαος Παπαδημητρίου και Αντι/ρχης Αλέξανδρος Γεωργιάδης, οι οποίοι αντίστοιχα προοριζόντουσαν για την Ανώτερα Δωδεκανήσου και Διοίκηση Χωροφυλακής Ρόδου που με βουρκωμένα μάτια κοιταζόντουσαν χωρίς να λένε τίποτα ενώ- με εκείνη τη συγκίνηση και σιωπή τους- έλεγαν τόσα πολλά!

Θυμάμαι πως εκεί κοντά σε μας βρισκόντουσαν και κάποιες ομάδες ανδρών των Ενόπλων μας Δυνάμεων/ Στρατού ξηράς, Ναυτικού, Λιμενικού και Αεροπορίας/, οι οποίες προφανώς θα είχαν έρθει για να παραστούν στην γιορτή της παραλαβής των νήσων. Ε, και αυτές οι ομάδες την ίδια δική μας όμορφη τύχη είχαν. Κάποια στιγμή οι Ροδίτες τους άρπαξαν στους ώμους τους και δεν έλεγαν να τους αφήσουν.

Οι επίσημοι παρακολουθούσαν τα όσα γινόντουσαν με μας τους νέους χωροφύλακες και τη χαρά εκείνου του κόσμου προς τα πρόσωπά μας και δεν πίστευαν στα μάτια τους. Ακόμη θυμάμαι τον Ναύαρχο Περικλή Ιωαννίδη(Πρώτος Στρατιωτικός Διοικητής Δωδεκανήσου) ήταν τόσο συγκινημένος ώστε και μετά την τελετή παράδοσης για αρκετή ώρα παρέμεινε σε εκείνο το χώρο και σιωπηλός παρακολουθούσε τις εκδηλώσεις του κόσμου, στοργής και αγάπης αυτού, προς τα όργανα της τάξεως, προς εμάς δηλαδή τους «χαμένους στο διάστημα» μια που χωρίς δική μας αντίδραση και πάνω στους ώμους τους μας γύριζαν «εδώ και κει» ενώ οι Άγγλοι Αστυνομικοί που- για τελευταία μέρα εκτελούσαν υπηρεσία μέτρων τάξεως- κυριολεκτικά τα είχαν χαμένα! Στιγμές αλησμόνητες που ακόμη και τώρα μόνο δάκρυα φέρνουν στα μάτια μας .

Ως προς τον άγνωστο ΚΥΡΙΟ, σε μας τους Χωροφύλακες μπορεί να ήταν άγνωστος, στο Ροδιακό λαό όμως, ήταν πασίγνωστος. Επρόκειτο για το Δήμαρχο Ρόδου Δικηγόρο Γαβριήλ Χαρίτο. Ο εξαίρετος εκείνος πατριώτης και άνθρωπος μετά την τελετή δεν επαναπαύτηκε και δεν ακολούθησε τους άλλους επισήμους στο εσωτερικό του Διοικητηρίου. Ζούσε στον δικό του εσωτερικό κόσμο μεγαλείου ψυχής, όπως και οι περισσότεροι των Δημοτών του!.

Με τους συμπολίτες του και με όποιο μέσο διέθεταν ακόμη και με τα πόδια πήγαν στο Νεκροταφείο της Πόλεως στο οποίο αρχικά τέλεσαν επιμνημόσυνη δέηση υπέρ αναπαύσεως των ψυχών και στη συνέχεια ξεχύθηκαν και αγκάλιασαν όλα τα μνήματα στα οποία, γονάτισαν, έκλαιγαν, φιλούσαν τα μάρμαρα και παρακαλούσαν τους προγόνους τους, παππούδες και γονείς, να σηκωθούν και να χαρούν μαζί τους τη λευτεριά, που επί τέλους ήρθε και κτύπησε και τη δική τους πόρτα.

Πρέπει εδώ να πω ότι με προστάρη τον Δήμαρχο, έγινε και τον επόμενο χρόνο, 7 Μαρτίου 1948, η γιορτή ενσωμάτωσης της Δωδεκανήσου, με ίδια ξεφαντώματα και ίδιες ξέφρενες συγκινησιακές εκδηλώσεις ενός ελευθερωμένου πλέον λαού, ο δε Δήμαρχος Γαβριήλ Χαρίτος ήταν εκείνος που υποδέχθηκε τον Βασιλέα Παύλο, στον οποίο παρέδωσε και το κλειδί της πόλεως.

Ο Γαβριήλ Χαρίτος ήταν ο πρώτος Έλληνας και ύστερα από 423 χρόνια δουλείας που εξελέγη από το Ροδιακό Λαό Δήμαρχος, τον μήνα Αύγουστο του 1946 και, μία εκ των πρώτων ενεργειών του ευαίσθητου εκείνου Δημάρχου, ήταν η έκδοση ψηφίσματος στη μνήμη των εξοντωθέντων Εβραίων της Ρόδου, από τους υπάνθρωπους και διαβολικούς Ναζί

Στο βιβλίο «Εβραϊκές Ελληνικές Κοινότητες» του 2006 της Ισραηλιτικής Κοινότητας Βόλου και στη σελίδα 134 στην Ελληνική και Αγγλική, γράφουν:

«Μία από τις πρώτες ενέργειες του Δημοτικού Συμβουλίου Ρόδου το 1946 και επί Δημαρχίας Γαβριήλ Χαρίτου, ήταν όπως:», «Η πλατεία Πρίγκηπος μετονομαστεί εις Πλατεία Εβραίων Μαρτύρων και εις μνήμην των Ροδίων Εβραίων, οι οποίοι βρήκαν οικτρό θάνατο εις τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης κατά τον τελευταίο πόλεμο, η δε στην Εβραϊκή συνοικία οδός, που παραμένει ως τώρα χωρίς ονομασία, ονομαστεί οδός Γαβριήλ Σολομών Αλχαδέφ ή Ιωσήφ Νοτρίκα, κατά προτίμηση της Εβραϊκής Κοινότητας».

Άνθρωπος γεμάτος καλοσύνη και ευαισθησίες ο Δήμαρχος Χαρίτος και τις ευαισθησίες του τις είχε μεταδώσει στους συμπολίτες του, στο Ροδιακό Λαό και εμείς ως όργανα τάξεως, από την ανάληψη των καθηκόντων μας 31 Μαρτίου 1947, χαιρόμαστε να συνεργαζόμαστε μαζί του εκτελώντας τα καθήκοντά μας χωρίς δυσκολίες ενώ στην υπόλοιπη Ελλάδα οι συνάδελφοί μας και λόγω του εμφυλίου σπαραγμού, ιδιαίτερα 1946-1949, η όποια προσφορά υπηρεσίας τους εγκυμονούσε αμέτρητους κινδύνους.

Όμως-έτσι για την ιστορία- θέλω να προσθέσω και κάτι άλλο που αφορά δυο καλούς μου συναδέλφους, τον Πέτρο Στάμο και τον Αποστόλη Μαντά με τους οποίους ως χωροφύλακες τροχονόμοι συνυπηρετούσαμε στο ίδιο τμήμα της Ρόδου 1947-1950.

Και οι δυο παντρεύτηκαν Ροδίτισσες και του μεν Πέτρου ο γιός του Θανάσης έγινε καθηγητής και Διευθυντής της Ανωτέρας Σχολής Τουριστικών Επαγγελματιών της Ρόδου και αργότερα Πρόεδρος των Ξενοδόχων μια που ήταν και είναι ιδιοκτήτης

Ξενοδοχείου, του δε Αποστόλη Μαντά ο γιός του Χρήστος, είναι γιατρός και Πρόεδρος του Ιατρικού Συλλόγου Ρόδου.

Αυτά τα παιδιά των καλών μου συναδέλφων με τις όποιες τους προσφορές στο Ροδιακό Λαό έγιναν πασίγνωστα και χαίρουν μεγάλης εκτιμήσεως και αγάπης. Ο κ. Θανάσης Στάμος έχει αφήσει την καλύτερη εποχή στη Σχολή που ήταν Διευθυντής και χιλιάδες παιδιά μαθητές του που πέρασαν από εκεί τον ευγνωμονούν για τα όσα εκείνος τους δίδαξε.

Ο δε κ. Χρήστος Μαντάς ο υπέροχος επίσης γιατρός και άνθρωπος συνεχίζει με υπευθυνότητα να εκτελεί το καθήκον του και να λειτουργεί μέσα σ' αυτό με την ευθύνη που αρμόζει στο δικό του κλάδο.

Οι δυο καλοί μου συνάδελφοι και φίλοι Πέτρος και Αποστόλης όταν ζούσαν δικαιολογημένα καμάρωναν για τα παιδιά τους και δεν μπορούσαν, όπως έλεγαν συγκινημένοι να φανταστούν, τότε που όλοι μαζί πηγαίναμε για πρώτη φορά στα απελευθερωθέντα Δωδεκάνησα, ότι εκεί θα έκαναν οικογένειες και θα καμάρωναν κάποια μέρα τα προκομμένα τους παιδιά. Μάλιστα ο Πέτρος Στάμος μου έλεγε κάποτε πως δεν μπορούσε να φανταστεί ότι εκεί που για πρώτη φορά πηγαίνοντας ως χωροφύλακας στη Ρόδο και για περίπου δέκα μέρες με άλλους συναδέλφους του έμεινε φιλοξενούμενος σε κάποιο άδειο κτίριο, θα ερχόταν στιγμή που στον ίδιο χώρο θα στεγαζόταν η Σχολή Τουριστικών Επαγγελματιών, στην οποία Διευθυντής θα γινόταν ο γιός του Θανάση.

Αισθάνομαι ευτυχής επειδή με τους συναδέλφους και φίλους μου Πέτρο Στάμο και Αποστόλη Μαντά είχαμε αναπτύξει στενή φιλία και με τα μέλη των οικογενειών μας. Ως εκ τούτου και επειδή καλά γνωρίζω τα παιδιά των φίλων μου, τον Θανάση και το Χρήστο νιώθω και εγώ την ίδια των γονιών τους χαρά για την όλη πρόοδο και την επιστημονική κατάρτιση αυτών των παιδιών που χαίρουν μεγάλης εκτιμήσεως από το Ροδιακό Λαό και όχι μόνο.

Φίλοι Δωδεκανήσιοι, με τη δύναμη του Θεού τον άλλο μήνα 25 Απριλίου θα αρχίσω να περπατώ στα 92 μου χρόνια μια που βρίσκομαι εν ζωή στα βαθιά μου γεράματα. Με την απελευθέρωση οι πρώτοι στα Δωδεκάνησα Αστυνομικοί ήμασταν κάπου 600 άνδρες. Από αυτούς σήμερα ζούμε ελάχιστοι. Όλοι νεκροί και ζώντες σας αγαπήσαμε γιατί οι πρόγονοί σας ήταν, και οι νεώτερες γενιές αυτών στο σύνολό σας είστε, ένας υπέροχος λαός.

Μπερδευτήκαμε ανάμεσά σας και έγινε-όπως χαριτολογώντας μεταξύ μας οι συνάδελφοι λέγαμε-πραγματική ενσωμάτωση Δωδεκανησίων και Στεριανών επειδή πολλοί από μας πήραμε ως συντρόφους Δωδεκανήσιες και αποκτήσαμε παιδιά που στη ζωή τους πρόκοψαν και σας αγάπησαν και αυτά όπως σας αγάπησαν και οι πατεράδες τους που στην πρώτη γιορτή των δικών σας προγόνων βρισκόnton κοντά τους και κυριολεκτικά τα είχαν χαμένα με εκείνες της χαρές και τρέλες που έκαναν οι μέχρι τότε σκλάβοι.

Με μεγάλη συγκίνηση συμμετέχω στη γιορτή σας (31-3-2016) και παρά του ότι δεν είμαι εξουσιοδοτημένος από τον Λαό της Μαγνησίας, πιστεύω απόλυτα πως δεν έχει αντίρρηση και μέσω της δικής του έγκριτης εφημερίδας, τον «Ταχυδρόμο», να σας στείλω και το δικό του χαιρετισμό για τη γιορτή της απελευθέρωσής σας που είναι και γιορτή όλων των Ελλήνων.

Τον ίδιο χαιρετισμό με αγάπη- χωρίς επίσης να είμαι εξουσιοδοτημένος- στέλνω και της Ισραηλιτικής Κοινότητας Βόλου, η οποία δεν ξέχασε την πρώτη απόφαση του Δημοτικού σας συμβουλίου επί Δημαρχίας του υπέροχου εκείνου Δημάρχου σας, του Γαβριήλ Χαρίτου. Γι' αυτό άλλωστε και με ευγνωμοσύνη αναφέρει αυτή την πράξη στο βιβλίο της: «Εβραϊκές Ελληνικές Κοινότητες» το οποίο κυκλοφόρησε το 2006.

Όσον για μένα θέλω ακόμη να πω: παρά του ότι από την μεγαλειώδη εκείνη τελετή έχουν περάσει 69 ολόκληρα χρόνια ποτέ δεν ξέχασα εκείνες τις στιγμές μεγαλείου αλλά και τη συγκινητική στάση και ενέργειες του τότε Δημάρχου σας και όλων των προγόνων σας, για τους οποίους πρέπει να είστε περήφανοι!

Στιγμές όπως και άλλοτε έχω πει αλησμόνητες που έχουν ζωγραφιστεί στη μνήμη μου με έντονα και ανεξίτηλα χρώματα και που αυτές οι αναπολήσεις δικαιολογημένα κάνουν τόσο εμένα αλλά και όποιο Εθνικά σκεπτόμενο άνθρωπο να νιώθει όμορφα. Μακάρι τέτοιες γιορτές να είχαμε και για τις άλλες χαμένες Πατρίδες μας που δυστυχώς δεν τις βλέπω στον ορίζοντα.

Χρόνια σας πολλά

Σεραφείμ Αθανασίου